

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob torkih, četrtek in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: na enemesečno f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 na tri mesece . . . 3.— : . . . 4.50 na pol leta . . . 6.— : . . . 9.— na vse leto . . . 12.— : . . . 18.—. Naročnine se plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

Oglaš se računa po tarifu v petih; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnica in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker so frankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravitelj ulica Molino picolo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst, Odprto reklama cije so proste poštnine.

Nasvetovan in potem odklonjen slovenski napis.

Dne 1. septembra 1897. se otvori v Rojanu nov poštni urad. S tem je na vsak način ustrezno veliki potrebi. Kakor pa je ta urad res potreben v tem selu, istotako potrebno je tudi, da se poslovanje istega uredi primerno krajevnim in jezikovnim razmeram.

A ravno v tem pogledu se govori nekaj, kar bi bilo gorostasno, neverjetno, ako je — resnično.

Ako ni resnično, potem seveda zgube svojo vrednost doli sledeče opazke in smo pripravljeni sleherni hip lojalno preklicati iste. Nam pa je dolžnost reagirati že sedaj, kajti vzlasti v borbi za narodna prava je gorje onemu, ki prihaja gasit, ko je že prepozno. Zato naj se nam ne zameri, ako se oglašamo še o pravem času.

Govori pa se nastopno:

Namestništvo trž. je baje predložilo ministerstvu trgovine, da napis in pečat na novem pošttem uradu v Rojanu bodita v treh jezikih: v slovenskem, nemškem in italijanskem. In to je ravno, kar je neverjetno, nečuvno: da se ministerstvo ni pridružio menenju tržškega namestništva, ampak je odredilo, da napis bodi le nemški in laški; slovenskega da ne treba, ker da je v Rojanu le peščica Slovencev — menda nekaj nad 300.

Nj. ekscelenci, g. ministru za trgovino, bodi povedano brez vseh ovinkov, da je oni, ki ga je na ta način poučil o narodnih razmerah v Rojanu, zagrešil najdrznejšo falzifikacijo dejstev. No, ker vemo, kako se sodi o nas na vseh koncih in krajih, ker vemo, da smo mi Slovenci malopridni in malovredni ljudje, — razgrajati, ki za vsakim grmom iščejo vzrokov narodnim prepričkom, ne zahtevamo niti, da bi njeg. ekscelenca veroval našim zatrdom. Pričakovati pa bi smeli, da bode g. minister

verjel namestništvu tržškemu, o katerem je pač uverjen ves svet, izvemši menda le ekscelenco na Dunaju, da ne bode priporočalo tudi-slovenskega napisa, kjer ga ni potreba — in pa oficijelnemu ljudskemu štetju od leta 1890. Ta poslednji vir bi moral biti tem verodostojnejši za nj. ekscelenco, ker ga je izvršil — slavni magistrat tržški!!! Kdo je torej informiral njeg. ekscelenco na Dunaju? To bi hoteli vedeti, ker bi bilo jako interesantno in bi morda služilo v razjasnilo sedanjih političnih razmer na Primorskem. Tudi našim državnim poslancem bi ne škodilo nikakor, ako se obvestijo o stvari. Jeden slovenski napis je le mala točka v veliki sliki avstrijski. Ali veleznahilen je za vso to veliko sliko vsakako način, kakor je prišlo ministerstvo do prepričanja, da ni potreben ta slovenski napis. To bi nas zanimalo. Naši poslanci bi dobro storili, ako bi skušali obvestiti se o tem načinu. Tako utegnejo priti do pojasnila, kake so razmere ali morda celo obveze sedanje vlade do onih, ki nočejo videti slovenskega napisa na pošttem uradu v Rojanu. To bi morda ne bilo brez pomena za bodočnost, ne toliko za našo, ampak tudi za bodočnost kake ministerske — ekscelence! Še se dogaja včasih, da mali vzroki imajo za seboj velike posledice. Kleine Ursachen, grosse Wirkungen!

Čudne stvari se godijo res v današnjih dneh. Rekli smo že, da ne zamerimo ekscelencam, ako ne vernjejo nam Slovincem kakor interesovani stranki. Ali to je novo, to je čudno, da niti to ne velja več na Dunaju, kar predlaga — namestništvo v Trstu.

No, mi bi si usodili predložiti nj. ekscelenci, g. ministru trgovine, še jeden nasvet. Prosili bi ga, da se še enkrat da obvestiti o narodnih razmerah v Rojanu na takem mestu in od take osebe, kateri zaupamo mi, da sporoči le resnico, in kateri mora zaupati tudi njegova ekscelenca.

Gospodu redarstvenemu ravnate-

posojila na voljo in energijo, zastavil bi se bil brez pomisleka. Predočal si je tak posel; upliven politik ga skuša, da napravi iz njega orodje, bankir si ga prisvaja, da si vsak hip izkorišča njegovo razumnost in on privoljuje v vse to, ker zaničuje čast ter si zagotavlja, da bi bilo dovolj, ako postane nekega dne močnejši in slavi triumf. Na to se je moral smehljati. Se-li dobi prilika, da se proda. Vsi ničvredneži, ki preže na ugodno priliko, poginejo lakote, predno so našli kupca. Bal se je, da se zboji in trdil si je, da išče samo razvedrila. Zopet je šel k oknu ter si obljubil, da skoči na cesto, ko se popolnoma stemni.

Onemogel je tako, da je zaspal sedé na stolu. Najedenkrat ga je vzbudil šum glasov. Bila je gospodinja, ki je spremljala neko damo v njegovo sobo.

„Gospod Nantas“, je pričela, „dovolila sem si, to damo.“

Ko pa je opazila, da je v sobi temno, je hitela po svečo. Zdelo se je, da pozna damo, katero je bila privela, kajti vedla se je jako spoštljivo in postrežljivo proti njej.

„Sedaj gospoda lahko kramlja med seboj; motil vaju ne bode nikdo“, je rekla ona in postavivši svečo na mizo zapustila sobo.

Nantas, ki se je vzbudil prestrašen, opazoval je damo ves začuden. Ta je vzdignila kopreno. Bila je to oseba petinštiridesetih let, majhna,

lju v Trstu so gotovo prav dobro znane narodnostne razmere v Rojanu. On naj spregovori resnico! Od tega dostojanstvenika naj si izprosi pojasnila gospod minister, da bode vedel, kako grozno je falzifikoval dejstva oni, ki mu je povedal, da je v Rojanu le 300 Slovencev!

Vsakako pa je to jako zanimiva dogodbica o nasvetovanem in potem odklonjenem slovenskem napisu na bodočem pošttem uradu v Rojanu!

In Slovenci si izcerpimo lahko jako koristen pouk iz te dogodbice: da vidimo, kako so možne take stvari v sedanjih dobi, v dobi jezikovnih naredeb, v dobi, ko na Dunaju zatrjujejo v vseh možnih variacijah, kako potrebna bi bila sprava in pomirjenje duhov — na Češkem! Ali je res tako grozno daleč od Češke do Primorske, da ni prav nobene sličnosti v potrebah? Že mora biti tako, sicer ne bi se bila dogodila dogodbica o predloženem in odklonjenem slovenskem napisu.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 10 avgusta 1897.

Jezikovne naredbe — gola pretveza!
Kakoršne so stvari danes, mora se priznati, da so jezikovne naredbe na Češkem prinesle saboj strašnih bojov. Vsaj kakor vnanji povod tem bojem veljajo vsakako jezikovne naredbe. Seveda le kakor vnanji povod. Resnični, pravi povod gotovo niso. Nemci so iskali prilike, izgovora, da so mogli zapričiti svojo sedanjo taktiko groženja in strahovanja in sklicevanja na užaljene — vnanje sorodnike. Vajeni so bili vladati, odkar se je uvelo v Avstriji ustavno življenje. Privadili so se gospodstvu tako, da si niti predstavljati ne morejo, kako bi moglo kedaj priti drugače. Oni so uverjeni, da je Nemec predestinovan za gospodarstvo, a drugi narodi Avstrije da so tu le v to, da se dajajo gospodariti od Nemcev.

Jezikovne naredbe so torej v resnici le pre-

debela, hinavskega obraza. On je ni bil videl še nikdar. Ko jej je ponudil jedini stol ter jo pogledal vprašujočih oči, povedala je ona svoje ime:

„Gospodičina Chuin... Moj gospod, prišla sem k vam zaradi jako važne stvari.“

On je sel na posteljo. Ime gospodičine Chuin mu ni povedalo ničesar. Odločil se je torej, mirno poslušati, dokler ne pove natančneje. Ona pa ni hitela kar nič. Z jednim pogledom je precenila vso siromašnost revne sobe in zdelo se jej je, da sedaj še le ne ve, kako naj prične razgovor. Konečno je pričela govoriti prav blago, ublažujoča s smehljajem delikatnejša mesta.

„Kakor prijateljica prihajam k vam, moj gospod... Pripovedovali so mi o vas najganjliveje stvari. Ali zaradi tega ni treba misliti niti na izpraševanje niti na opazovanje. Jaz vem, kako je bilo kruto vaše življenje, s kakšnim pogumom ste se borili, da si priborujete neko stališče, in kakšen uspeh morate danes zabeležiti po tolikem prizadevanju. — Oprostite, gospod, da se na tak način usiljujem v vašo eksistenco; ali prisegam vam, da me je samo globoka simpatija.“

Radovednosti prevzet Nantas ni motil govoreče; govoril si je, da je bila nedvoumno postrežnica, ki jo je poučila o vsem tem. Gospodičina Chuin je zamogla nemotena govoriti dalje in kljub temu je iskala poklonov in laskanja, katerim je odevala svoje besede. (Pride še.)

PODLISTEK

Nantas.

ROMAN.
Francoski spisal Z.

Polagoma se je skrivalo solnce za visokim drevjem Danvilliersovega hotela, jesensko solnce, čigar zlati žarki so zavijali rudečo in rumeno listje v nekaj ognjen žar. Nantas se je dvignil, kakor bi ga vabilo slovo svetlega solca. Kmalu umre, potrebuje luči. Za hip se je nagnil čez okno. Često že je videl med gostim listjem tam, kjer se drevored zavija visoko, mlado deklico, plavalaso in vitko, ki je stopala ponosno kakor kneginja. Romantičen ni bil popolnoma nič, bil je že daleč iz let, ko sanjarijo mladi možje v svojih podstrešnih sobicah, da stopijo pred nje odlične, mlade dame, da polože pred njih noge ljubezen in bogastvo. Ukljub temu se je na pragu samomora hipoma zmisli na to lepo, plavalaso, ponosno deklico. Kako jej je neki ime? Toda v prvem trenutku je stisnil zopet pesti, ker ni čutil drugega nego sovraštvo do prebivalcev tega hotela, čigar na pol odprta okna so mu kazala krasoto in bogastvo. In v napadu divje besnosti je mrmral:

„O, jaz bi se celó prodal, ako bi mi kdo ponudil prvih sto sousov mojega bodočega bogastva.“

S to mislijo o samoprodaji se je baval nekaj časa. Ako bi bila kje posojilnica, kjer se dajejo

tveza vsej ogorčenosti. Pravi vzrok je le hlepenje po vladanju. Ali bodi tako ali tako, mi moramo računati z žalostnimi nasledki jezikovnih naredbam. Nemški element je razljučen, ko niti sledu ni o kakej izpremembi vsled jezikovnih naredb na škodo Nemcem. Vse je po uradih, kakor je bilo prej, vendar pa je v privatnem življenju nastala pravcata vojna od strani Nemcev nasproti Čehom. Tako je vzlasti v takozvanem zaprtem nemškem okrožju. Ondi si Čehi res niso življenja svesti, kajti ondii Nemci proslavljajo svojo jasno kulturo na neki način, ki bi delal vso čast morda — Turkom. Iz Mosta na Češkem se poroča „Politiki“, da postaja ondii razburjenje od dne do dne huje. 200 — 400 nemških razgrajadev se vlačii po cestah. Oboroženi so s palicami in koli, debelimi kakor človeška noga. Ti ljudje tulijo in rjujejo, da je strah, prepevajo protiaustrijske pesmi in žalijo na nečuten način češki narod in avstrijsko državo. Kjer srečajo kakega Čeha ali češki govorečega človeka, napadajo ga s koli in udrihajo po njem. Posebno grdo je, ko pride noč. Gorje Čehu, ki bi se prikazal na ulico po deveti uri zvečer, ubili bi ga! V tem času se dogajajo pravcate orgije germanske zdijanosti. Ta fanatična svojat ve dobro, da jej mestna policija ne stori žalega, ker je policija baš toliko vredna, kakor divjaki sami. Minoio sredo so naleteli trije češki rudarji, vračajoči se domov, na tako germanasko tolpo. Takoj je jela udrihati po njih s koli, tako, da so vsi krvavi obležali na tleh. Zato pa je prišla mestna policija in je zaprla — Čehel! Drugi večer je zopet čakalo 200 germanskih junakov na češke rudarje in razbili so jih tako, da so obležali na pol mrtvi. Seveda je prišla zopet „slavna“ policija in zaprla — ranjence, jednega pa je pustila celo ležati in so ga morali v jutru odnesti v bolnišnico. Take in jednake stvari se dogajajo v zaprtem nemškem okrožju. Bati pa se je še hušega in ker je grof Bađeni že izrekel usodepolni A, naj še končno reče še rešilni B, ako noče, da pade odgovornost velikih nesreč na njega in njegovo neodločnost nasproti agitacijam, katerim navidezni vzrok so jezikovne naredbe.

Cesar Viljelm II. v Rusiji. Predvčeranjem, dne 9. t. m. podala se je nemška cesarska dvojica v Krasnoje Selo, kjer ju je pozdravljalo rusko vojaštvo s hurá-klici. Oba cesarja in princ Henrik sta jezдила naprej, cesarice in velike kneginje so se vozile za njimi. Zvečer je bila v gledališču svečanostna predstava.

Po dnevu se je vršila nemškemu cesarju na čast v Krasnojem Selu krasna vojaška parada. 72 bataljonov, 43 kojniških oddelkov, 1400 kozakov in 44 baterij topništva, skupaj 34.500 mož je deflovalo.

Nadalje se še poroča o tem posetu: nemški cesar je podelil vojnemu ministru red črnega orla, predstojniku generalnega štaba Obruševemu veliki križ rudečega orlovega reda z briljanti. Izven tega prejeli so še vsi viši vojskovodje razne redove in dekoracije.

Tudi mestna uprava Petrograda se je o tej priliki pokazala v svojem dostojanstvu. Listi poročajo namreč, da dobijo od nje vsi nemški brodomni častniki srebrne čašice, pomorščaki pa zabojčke cigaret. Splošno se te dni nosijo v Petrogradu ukusne kokarde v ruske-nemških barvah. Kolesarice so sklenile, za te dni pritrditi na svoje bicikle zastavice v ruskih in nemških barvah. Nemško pomorsko vojaštvo da je bilo v Kronštadu od ruskega občinstva prijazno sprejeto.

Pariški „Journal des Debats“ pripoveduje o slavnostih v Petrovem dvoru in dostavlja, da se v Franciji nikdo ne more vznemirjati zaradi prijateljskih odnošajev med Nemčijo in Rusijo. Francosko-rusko prijateljstvo da je pretrdno sklenjeno, da bi trebalo doiniti na njega trajnosti. Kontinentalne vlasti imajo skupni smoter ohranitve evropskega miru in to je povdarjal toast v Petrovem gradu.

Ruski listi sodijo o zdravilci cesarja Viljelma, da je bila govorjena posebnim povdarkom ter da je bila naperjena zoper Angleško in zoper nevarnost, ki preti narodom od strani socializma. Povedati da je hotel, da se ne umakne pred onimi, ki so — brez domovine. Je že mogoče, da je cesar Viljelm iskal v Rusiji zaslombe proti onim, katere sovraži iz vsega svojega srca: proti socialistom. Le naravno je, ako ga vznemirja to gibanje, kajti v nobeni državi se ni razvilo tako bujno kakor ravno na Nemškem. Seveda bi morali tam gori razločevati

nekoliko in priti na jasno, da je ravni sedanjii sistem neznošni militarizem, najbolj povspesheval bujno rast socializma.

Kar se dostaje gori navedene izjave lista „Journal des Debats“, lahko rečemo, da se ista popolnoma pokriva z našimi, v današnjem zjutranjem izdanju izraženimi nazori. Rusija in Nemčija sti si lahko najbolji prijateljci, toda nikakor ne na račun rusko-francozkega prijateljstva! Miro-ljubnost Rusije je znana, je notorična. Glavni znak vse njene pol. je želja, da se ohrani evropski mir. V tej svoji želji je šla Rusija na Balkanu do skrajne meje samozatajevanja. Naravno torej, da si želi dobrih odnošajev tudi z Nemčijo. Istotako pa je tudi gotovo, da svojim dobrim odnošajem na ljubo ne razbije ni najmanje vezi, ki jo spaja z Francijo. Rusija nima ničesar proti trozvezi, ako ista ni to, za kar se jo je smatralo dolgo časa: ost, obrnjena le proti Rusiji. Saj pravi primerno „Journal des Debats“, da kontinentalne oblasti imajo dovolj ukupnih interesov! Toda nikdo ne more zameriti Rusiji, ako je v svoji zvezi z Francijo ustvarila prepotrebno protitežje velikemu nemškemu vplivu. To protitežje je velika dobrota za Evropo in avstro-ogersko monarchijo še posebej, ker jej zagotavlja svobodnejše gibanje nasproti absolutističnim nagibom borolinskim. Tega protitežja gotovo ne poruši Viljelmov obisk v Rusiji.

Umorstvo ministerskega predsednika španjskega. Morilec se zove Galli in je — Italijan! Torej tu bi bila trojica Italijanov: Caserio, Acciarito in Galli. Prvi je umoril predsednika francoske republike, drugi je hotel umoriti italijanskega kralja in tretji je umoril sedaj ministerskega predsednika španjskega Canovas del Castillo. Ali imajo v Italiji zalogo morilcev?

Poročila iz Madrida dajo slutiti, da je bil Galli najet od anarhistov. Nedavno temu da je bil sklenil centralni anarhistički odbor v Londonu, da je umoriti Canovas-a in grofa Tejada-Valdosera. In sicer naj bi bila smrt teh dveh mož osveta za obglavljenje socialistov v Barceloni. Galli-ja je zadel nalog, da izvrši ta sklep anarhistov.

Ves teden je Galli zasledoval ministra Canovasa, dokler ga ni zalotil včeraj v Santa Aguida in ga — ustrelil. Ko je dovršil svoj morilski čin, je rekel do prihitevše soproge umorjenega: „Sedaj sem miren, ker sem se maščeval radi svojih bratov v Mont Jouin!“

Lahko je razumeti, da je vest o tem dogodku — tretjem atentatu v razmerno kratkem času od italijanske strani na vladarje, oziroma državnike — napravila v Rimu bolesten utis. Tudi kraljica regentinja španjska da je globoko užaljena in potrtá vsled tega groznega čina.

Še ni umorjeni ministerski predsednik pod zemljo, že ugibljejo o seveda važnem in nujnem vprašanji: kdo mu bode naslednik? Preko Pariza prihaja vest, da pride vojak na čelo vlade. Med drugimi se imenuje maršal Martinez Campos. Nadalje se govori, da se proglasi obsedno stanje po vseh večih mestih španjske. Sploh je pričakovati jako strogih odredov proti prevratnim življenjem.

Delavski in obrtni shod v Solnogradu. Na zaupno posvetovanje pred shodom se je sešlo 52 delegatov na tem shodu zastopanih društev. Med navzočimi so bili državni poslanci dr. Fuchs, Axmann, Bielohlavek, Loser, Scholswohl, Wedral, dr. Krek, Tusel in drugi. Zastopniki krščansko-socialne stranke so izjavili, da se udeležje shoda le tedaj, ako se vsprejme nastopna izjava: „Na shodu obrtnikov in delavcev v Solnogradu dne 8. avgusta 1897 navzoči zastopniki krščansko-socialne stranke izjavljajo, da se udeležujejo razprav shoda le na izrečni predpostavi, da je shodu namen le povspeshevanje gospodarskih koristi obrtnega stanu in delavstva.“

„Udeležba krščansko-socialne stranke na tem shodu pa ne pomeni nikakor ukupnega postopanja krščanskih socialstov in katoliške ljudske stranke tudi v političnem pogledu.“

Ta izjava se je vzela na znanje soglasno.

Ta izjava krščanskih socialstov je gotovo zanimiva političsko. Kajti v njej se zrcali tudi razmerje krščansko-socialne stranke in katoliške ljudske stranke v zbornici poslancev.

Različne vesti.

Odbor polit. društva „Edinost“ bode imel svojo sejo o petek zvečer ob 7. uri. Ker bode sklepali v stvareh, ki se tičejo vseslovenskega shoda v Ljubljani, prosimo odbornike, da se polnoštevilno udeležijo te seje.

Čehi v Trstu. Nocoj pride v Trst nekoliko Čehov pod vodstvom dra. Novotnega. Nekoliko tržaških rodoljubov priredi našim bratom nocoj prijateljski večer v „Slovanski čitalnici“. Milim slovanskim gostom kličemo iz vsega srca gromoviti: Na zdar!

Nekaj žalostnega za smeh ali: kako znajo slovenski na c. kr. pristojbinskem uradu v Trstu!

Dne 10. avgusta 1897., torej v sedanjem XIX. razsvetljenem veku, nesel je mladenič iz neke slovenske odvetniške pisarne slovensko ulogo na c. kr. pristojbinski urad v Trstu. V tej ulogi je prosil neki varuh za svojega varovanca, da bi se mu dovolilo plačevanje dedne pristojbine na obroke. Utemeljil je svojo prošnjo s tem, da radi slebega gmotnega stanja in radi finančnih kalamitet ne more plačati vsega zneska naenkrat. Dotični uradnik na vložnem zapisniku sprejel je slovensko prošnjo, skušal prečitati najprej rubriko in ker mu ista ni dala dovolj pojasnila, začel je čitati povsem resnim obrazom in važnim izrazom prošnjo od znotraj ter je, vrnivši ulogo mladeniču, rekel, pomenen na svoj najbrže nepričakovani vspeh, mo-gočnim naglasom: „Poiché l'istanza tratta di stagno e di calamita bisogna un bollo di soldi 50. (Ker se tiča uloga cinka in strelivo da (kalamite) treba je koleka 50 nč.) Naš mladenič, kateremu je silil smeh in krehot z nepremagljivo silo, in kateremu se ni zdelo dopustno, da bi se človek — da-si povsem opravičeno — zakrohotal v obraz c. kr. uradniku, obrnil se je nemudoma v stran ter oddirjal, da se je vse čudilo in gledalo za njim. Medpotoma pa se je smejal in krohotal na vse grlo uprav kakor satan v znani Aškerčevi pesmi, tako, da bi bil tudi on skoraj počil.

Toda škoda, da ima ta dogodbica poleg smešne strani tudi žalostno stran in sicer skrajno žalostno. Dočim je priznano Slovencev vsled osnovnih zakonov in tudi od vseh državnih oblasti, da smejo v Trstu na vseh uradih vlagati slovenske uloge, nastavljajo se celo pri vložnem zapisniku uradniki, ki ne znajo niti pičice slovenskega in ki so poleg tega tako brezvestni, da se niti ne potrudijo, da bi vprašali veščaka za pojasnila; nego odločujejo na podlagi svojega — neznanja. To je že nečuvono. To niso več turške razmere, nego turške razmere so prave rajske razmere v primeri z našimi neznošnimi razmerami.

Naš dan v Celju. Ko so odhajali naši bratje v nedeljo v Celje, smo nekako nestrpno pričakovali kake brzovjavke, ki bi poročala o napadih celjskih prusofilov na slovenske goste in krvavih spopadih med obema. A nobene take brzovjavke ni bilo in iz tega dejstva smo sklepali, da se vrši tam gori vse vsaj v relativnem redu.

Najhujega res ni bilo, to pa najbrže za to, ker so pristojne oblasti skrbale pravočasno in v obilii meri za sredstva v preprečenje vsake nedostojnosti.

Celjska slavnost se je vršila ob blesku bajonetov. Mestni urad celjski je prosil, naj se konsiguirá vojaštvo, kar se je tudi zgodilo. Poleg vojaštva je bilo na nogah tudi celo krdelo orožnikov, vse to pa ne zaradi Slovencev, ki so prišli na tla svoje domovine otvarjati svoj narodni dom, marveč zaradi nemške predrznosti. Bajonet je torej tudi o tem slučaju uplival „pomirljivo“ in dosegel, da Nemci niso dosegli ničesar. Koj na kolodvoru, ob prihodu slovanskih gostov, ki so privreli na to velevažno slavnost od severa in juga, sprejeli so jih tevtončeki se svojim „slavnoznaniam“ „Heul!“ Slovenci so seveda se svojim „Živijo!“ takoj udušili ta heul. Tisti „heul“ je spremljal potem goste skozi mesto seveda le iz primerne daljave. Opomniti je treba, da so celjski germanofili le od daleč kričali na Slovence in jih psovali z „windische Hunde!“ „Nieder mit den Windischen!“ „Hoch Wilhelm!“ in „Hoch Bismarck!“ a v bližino pa se jim niso upali. Tako se je godilo o prihodu gostov v soboto popoldne in v nedeljo predpopoldne. Slovanski gostje so korakali z zavitiimi zastavami v ukusno in elegantno okrašeni „Narodni Dom“, kateremu se je čudilo vse. V soboto zvečer je bila v „Narodnem Domu“ velika

veselica s koncertom. Ko se je zmrčilo, obstopilo je poslopje vojaštvo, potegnivši kordon. Za tem kordonom pa so tulili celjski germani, da so se nam smilili vojaki, ki so morali poslušati ta krik.

Med tulenjem Germanov se je vršila veselica v sijajno okrašenem in razsvetljenem „Narodnem Domu“. V dvorani, ki je bila natlačeno polna ljudstva, se je vršil otvoritveni koncert na najfiniji način. Prekrasni prolog Funtkov je precizno deklamoval g. režiser Inemann. Vse točke izvajale so se med splošnim navdušenjem. Še le v pozni noči so se razšli gostje na svoje domove in tega hipa so čakali germani psovalci, da nastopijo po svojem običaju. Ker so se bali stopiti na alico, prežali so v kavarni „Central“ na mimogredoče, posameznim so hoteli vzeti čepice, a na skupine so metali jajca, vse to seveda po sestavljenem programu! Čuli so se tudi glasovi „Doli s slovenskimi psi!“ in pa tisti „heul!“ Oblastveni organi so morali spremljati goste na njihove domove, ker bi sicer ne bilo brez spopadov. Slovenci so bili ukljub svoji mirnosti vendar toliko razkačeni, da bi se bila Germanom slaba godila, da so prišli ž njimi v ožjo dotiko.

V nedeljo ob 10. uri so došli v Celje ljubljanski in drugi izletniki, ki so se pripeljali z istim vlakom. Na kolodvoru je bilo ogromno ljudi. Ko je prišel vlak, zaorilo je iz tisoč in tisoč grl burni „živijo!“ in godba je svirala. Samo slovenskih Sokolov je bilo došlo iz raznih mest okolo 200. Politična oblast je prepovedala korporativen uhod v mesto in odredila, da morajo gostje iti po stranskih ulicah v „Narodni dom“. Pred kolodvorom in po poti je bilo razpostavljeno orožništvo in vojaštvo z nataknenimi bodali, častniki pa so imeli gole sablje v rokah. In pod to zaščito so si upali Germani izzivati, psovati in žvižgati.

V dolgih vrstah pomikala so se slovanska društva proti „Nar. domu“. Na vseh balkonih in oknih „Narodnega doma“ so bile zbrane slovenske dame, ki so obsipale goste z cvetjem in šopki. A med tem se je po vsem trgu razlegalo tako navdušeno „živio-klicanje“, da niti slišati ni bilo cvilenja in piskanja za vojaki skritih Germanov.

Na to je bila maša pod milim nebom in potem se je izvršilo blagoslovljenje zastave celjskega „Sokola“ in zabijanje žebeljev. Zastavi so pripeli dragocen trak, katerega so odposlanci društva „Dušan Silni“ prinesli iz Beleggrada. Starosta dr. Brendič je pozdravil kumico gospo Maro pl. Berks-Čopovo, katera je pozdravila v plemenitem govoru navzoča društva. Na to so se posestrile zastave in ta hip je bil tako veličasten, da je občinstvo do skrajnega navdušeno dalo duška svojim čutilom z urnebesnimi živio-klici.

V „Narodnem Domu“ se je zatem vršilo odkrite spominke plošče od črnega mramorja, v kateri je z zlatimi črkami udoben značilen napis.

Veliko oduševljenje je vzbudil slavnostni govor g. dra. Serneca. V tem prevažnem govoru je slika govornik zgodovino celjske posojilnice, za katere ustanovitev in razvoj ima največjo zaslug državnih in deželni poslanec gosp. Mihael Vošnjak. Ker se je posojilnica razvijala nenavadno srečno, tako, da je bilo že leta 1896 prometa 3,106.495 gl., se je zamoglo misliti na to, da se iz posojilničnega prihranjenega fonda sezida „Narodni dom“. Ta misel se je izvedla na najsijajnejši način ukljub nečastnim zaprekam od strani celjskega mestnega zastopa, ki je hotel takoj po nakupu prostora za „Narodni Dom“ speljati 12 metrov široko cesto ondi čez, kjer je sedaj prekrasna dvorana „Nar. doma“. Govornik je zahvalil tudi inženjerja Hraskega, ki je tako ženjalno izvršil to zgodovinsko slovensko stavbo. Na to se je vršil veliki sijajni banket. Vršili so se razni govori, med njimi govor ljubljanskega župana Ivana Hribarja, ki je dejal, ako bi v Celju vladale normalne razmere, bi sedaj na njegovem mestu stal celjski župan. V imenu Čehov govoril je dr. Novotny in navdušeno napil velikosti in slavi slovanstva. Dr. Tavčar je rekel, da najbolj ilustruje celjske Nemce to, da jih ščitijo vojaki.

V imenu Srbov je govoril predsednik „Dušana Silnega“ Taso Bogdanović in povdarjal, da se Slovani vsi razumemo, samo če hočemo. Kakor so Srbi v 500 letni borbi proti Turkom vztrajali, tako lahko vztrajajo in zmagajo Slovenci proti svojim sovražnikom. Vse napitnice so bile vsprejete z veliko navdušenostjo.

Po banketu so odkorakala vsa društva na slavnostni prostor poleg graščine Lamovž. Tu se je zbralo na tisoče ljudi. Sokoli so izvrševali jako precizno velike telovadne vaje. Ko se je zmrčilo, vrnila so se društva zopet v mesto.

Zvečer je bil v „Narodnem domu“ veliki ples in tu se je pokazalo, koliko elegantnega slovenskega ženstva je v Celju.

Tudi po družih prostorih „Narodnega doma“ je bilo živahno življenje. V tem gibanju se je zlasti odlikoval ljubljeneč štajerske slovenske zavedne mladine, prof. dr. Medved, ki je z navdušenimi besedami vzpodbujal zbrane na narodno delo.

Ta slavnost je bila pojav velike solidarnosti vseh avstrijskih Slovanov, katere ne razdere nikoli več ves srd naših nasprotnikov. In ta srd je zares velik. Temu srdu so Nemci v Celju dali duška na najostudniši način. Odličnim slovenskim gostom so o odhodu prirejali tako nesramne nastope, da je pero popisati ne more. Metali so nanje jajca in steklenice, v katerih je bilo hudičovo olje. Mnogi so bili zadeti in tudi ranjeni, mnogim se je pokvarila obleka. A naši se niti ganiti niso smeli. Našim se je branilo z bajoneti, mej tem pa se Nemcev ni dotaknil nikdo, ki so si smeli vse to dovoliti proti nam.

To smo si zapisali v spomin in v srd, ki se je kahal v nas v teh trenutkih, tolažila nas je samo zavest, da doleti krivičnike prav gotovo zaslužen plačilo.

Na slavnosti v Celju so bili tržaški Slovenci zastopani prav lastno. Poleg sokolske deputacije in kolesarjev je bilo gori več odličnih Tržčanov. Tako dež. poslanci: Ivan Gorjup, Alojzij Gorjup, Fran Dollenz in Ivan Marija Vatovec; potem čestiti rodbini Trudnova in Mankočeva, pisateljica Marica itd. Več naših društev je poslalo brzojavne pozdrave.

Italijanski listi in slavnost v Celju. Oglašajo se z desne in leve, s „konservativne“ in „progresovske“ strani. Kregajo se včasih tudi, celo najsosnejših psov si mečejo v glavo. Ne morejo se porazumeti v tem in onem. Le tedaj, ko se srečajo v blatu sovražstva do Slovencev, tedaj se razumejo hitro: bratje so si v slavofobni tendenciji.

Tako tudi sinočnji laški listi v svojih brzojavkah o slavnosti v Celju. „Sera“ brblja, da se je slavnost ponesrečila popolnoma, da je bil vsprejem hladan, da je mnogo gostov odpotovalo takoj, da se je velik del slavnosti vršil izven mesta in da je bila udeležba minimalna — le 500 ljudi da je došlo v Celje. In konečno pripoveduje v dokaz, kako grozni barbari so Slovenci, da je nemškutarska redarstvena oblast v Celju zaprla jednega celega Sokola.

Ubogo — šema! No, opravičeno si, saj imaš svoje občinstvo, ki ima toliko kriterija, da slepo veruje — vse! Kaj si dokazalo svojim brbljanjem? Ničesar. Mar si hotelo vzbuditi menenje, da so udeleženci slavnosti morali bežati iz Celja? Kolikor se je vršila slavnost izven mesta, se je zgodilo to natančno po določenem programu. Nemškutarske surovosti seveda niso bile na našem programu. Metanje jajčih lupin, napolnjenih hudičevim oljem in črnolom, so vzeli Nemci na svoj program. Jednega zaprtega Sokola je videlo revše, črni in smrdljivih znakov nemške kulture pa ni videlo na oblekah dam in gospodov.

„Piccolo della sera“ je nekoliko krajši. Govori tudi o slovenskih izzivanjih in pravi, da je nastop Slovencev napravil najslabši utis. Gotovo je naš nastop, v taki masi, napravil prav britek utis, toda vprašati moramo: na koga? Nam nimalo ni bilo do tega, da bi na tega „koga“ napravili dober utis. Potem bi pa res smeli reči, da smo pogoreli. Mi smo povsem zadovoljni, da smo napravili najboljši utis na tisoče zbranih slovenskih bratov, da je na impozanten način objavilo svoje pravo do ekzistence ono in isto celjsko slovenstvo, ki bode v nadaljnji bodočnosti dajalo mestu celjskemu — župane!

Na tem ne more ničesar spremeniti vsa črna zavist laških listov, teh bratov po duhu in mišljenju onim jnnakom, ki so v Celju metali gnjila jajca.

To bodi povedano „Seri“ in „Piccolu“, ki sta se srečno sešla zopet v kaluži slavofobstva. Dobro zabavo v — kaluži!

Celjska „Deutsche Wacht“ je pisala na predvečer celjske slavnosti: „Ostrašiti nas hočejo. Ali ne vedo, da apel na strah ne najde odmeva v

nemških srcih? Mi se ne bojimo, in jih hočemo pustiti pri miru; ne, ker bi nam nedostajalo poguma, ampak zbog dostojnosti.“ —

Dogodki pa so dokazali, da ta celjske dostojnost vsevale v senci bajonetov!! Slovenske goste so res pustili pri miru, v kolikor so — morali. Kjer-koli pa je le za znamenje odnehal ta „muss“, čarodejni upliv orožniških in vojaških bodal, tam se je tudi hitro jela majati celjsko-nemška dostojnost. Živela dostojnost pod pritiskom bajonetov!

Ali je dovoljeno to? Neka mati nameruje dati svojega sinčka v pripravnico v Rojan. Otrok je obiskoval III. slov. razred v Rojanu. V označeni namen je zahtevala spridevalo od ravn. ljudske šole v Rojanu. Ko pa je čul ravnatelj o nameri materini, vskliknil je, da to ni mogoče, da bi otroci prehajali v pripravnico, ampak da morajo izvršiti popred — IV. italijanski razred!

Tu nočemo zgubljeni mnogo besed o taki agitaciji, ampak vprašamo jednostavno slavne šolske oblasti: kako mislijo one o tej agitaciji o d strani učiteljstva zoper po večini nemško državno šolo?! Kako mislijo o agitaciji, ki ima poleg poitalijančevalnega še jedini ta namen: zastavljati okoličanskim otrokom pot do više izobražbe?!

Nov poštni urad. Dne 1. septembra t. l. se odpre v Rojanu nova poštna ekspedicija z imenom „Trst 9“, koji urad se bode pečal s prodajo pošt-nih vrednosti, sprejemanjem navadnih in priporočenih pisemskih pošiljatev, pošt-nih pošiljatev, pošt-nih nakaznic do 500 gl., vrednostnih in vozno-pošt-nih pošiljatev brez povzeta do 5 kilogr. teže za posamezno pošiljatev, ter ob enem služboval kakor nabiralnica poštno-hranilnega urada.

Postaja Devin. Od dne 10. t. m. do 30. septembra bode postajal brzovlak šte. 1003 črte Kormin Nabrežina-Trst tudi na postaji Devin. Prihod v Devinu ob 7. uri 47 m. zjutraj.

„Section Küstenland“. Členi „nemško-avstrijskega planinskega društva“ so se mudili te dni v Trstu. „Primorski oddelek“ tega zelo razsežnega germanskega društva se je vrlo dobro zabaval ob zadnji mostnici mosta do Adrije in se najbrže čutil v Trstu na — domačih tleh. Na videz je tak izlet nekaj zelo nedolžnega, v resnici pe menda ne pomeni družega, nego ogledovanje velike nemške domovine ob jadranskem morju. — Rekli smo.

Razprava proti Barkovljanom. Danes je bila zopet razprava proti šestorici Barkovljanov radi dogodkov na zadnji razpravi. Današnja razprava je bila velezanimiva in nam je obljubljeno obširnejše poročilo od osebe, ki je bila navzoča na vsej razpravi. Obsojeni so bili:

Anton Grbec	2 meseca
Fran Škrl	6 tednov
Andrej Brišček	6 tednov
Rudolf Škerl	1 mesec
Vinko Škerl	1 mesec

Fran Guštin-Panogla je bil spoznan nekri-vim. —

Štrajki. Včeraj so zopet [zborovali mizar-ski mojstri. Po dolgi, deloma jako razburjeni de-bati so sklenili, da se delavcem poviša mezda za 10 nvč. na vsaki goldinar.

Jako bi nas veselilo, ako bi bilo res, o čemer se nam poroča: da je nekoliko pekovskih pomočnikov, ki so prišli do spoznanja, da bi vendar bolje bilo, ako se povrnejo k gospodarjem na delo. Čujemo tudi, da so se zapričela nova pogajanja. Ne kakor nasprotniki delavcev, ampak kakor trezno računajoči prijatelji prosimo delavce in gospodarje, naj se pogode, ako je le mogoče.

Poskušena samomora. V nedelje je med mnogimi gosti iz Benetk prišla tudi neka gospa Rusconi se svojo 19letno hčerko Rezico iz Milana v Trst. Popoldne sti se podali obe v Miramar in ondi je hči h kratki planila z neke skale v morje. Neki gospod, ki je skočil hitro za njo, jo je otel, a pripeljali so jo v bolnišnico. Ne ve se, kaj je napolnilo mladenko k temu skoku, a pravijo, da je poskusila že v domovini enkrat samomor. Je pač mladina taka zdaj. . .

Takoj po noči minolu nedelje pa je hotel iz življenja 60 let stari Janez Garzuli. Med potom izpil je vitrijolne tekočine in v ulici Torrente zgrudil se je okoli 1 po polunoči k tlom. Spravili so ga na rešilno postajo in ondi se je posrečilo dru. Goldhammerju ga oteti gotove smrti. Samomorilec je potovalni agent.

V Čabru na Hrvatskem je umrl gospod Ivan Križ, trgovec in posestnik. Pokojnik je bil načelnik poznane ugledne rodbine. Le-tej izražamo svoje iskreno sožalje.

Grozna nesreča v Ruščuku. O strašni eksploziji, ki se je pripetila minole dni v Ruščuku v Bogariji, se poroča: v Ruščuku ima tvrda Iva v tovarno za izdelovanje razstreljiv. Te dni je na nečuten (?) način prišel ogenj v to tovarno in v hipu razneslo je v zrak vso tovarno in nad sto ljudij. Mnogi so tako razmesarjeni, da jih ni mogoče več najti. Rešilo se jih je samo deset. Nekateri težko ranjeni in ožgani so se vedli kakor blazni vsled groznih bolečin, drugi so poskakali v mimoderočo Donavo, kjer so se potopili. Knez Ferdinand je prišel z ministrom Stojlovom na lice mesta, da prisostvuje pogrebu razmesarjenih.

Serum zoper kugo med prašiči. Na Ogerskem sta dva zdravnik našla sredstvo proti kugi med prašiči, s katerim sta imela dobre vspehe. Na posestvu grofa Wenckheima je bilo stavljeno 500 bolnim svinjam in vspeh je bil ta, da jih je poginilo samo dva odstotka.

Od onih, katerim se ni cepil ta serum, poginolo jih je 90 odstotkov. Vspeh se prijavi ministru za poljedelstvo. V Békovékem komitatu, kjer razsaja zdaj v 22 občinah kuga, cepijo prav pridno ta serum. S tem je torej opravičena nada, da se konečno pride v okom tej nevarni bolezni, ki zavira tolikokrat tudi pri nas ves promet z živino. Da bi pa tudi res kaj pomagalo.

Naše polemike.

II.

(Dalje.)

Kakšno korist donaja to malemu narodu, ako se pisateljajo profesor ponižuje pred dijaki? „Slovenska Matica“ je lepo napredovala v tretjem desetletju, je napredovala za več nego 1000 udov brez svetov in kritike dunajskih slavistov.

V zadnjih letih pa, ko je „Ljublj. Zvon“ odprl predale dunajskim slavistom, je naraščajoče število se v enem letu skrčilo na 16, in poskočilo letos zopet na 80, v tem ko je v poprejšnjih letih število udov naraščalo redno za 150—200 udov.

Opetoma sem se izrazil, da sem zadovoljen s sodbo Srba Gavrilovića: „da je knjiga dobra“. Vidic mi torej vedoma insinuiral, da meni povsem ugaja in da sem jaz jedini, kateremu ugaja povsem.

Dalje trdi g. Vidic, da bi za prihodnje bilo najbolje, da ostanejo Glaserjeva dela nekritikovana. Misli li gospod Vidic, da drugod ni sposobnih mož za to; ali Krek in Štrekelj v Gradci nista zmožna za to? Sklepuje se gosp. Vidic na to, da sta Jagić in Murko tudi njegovih mislij.

Ker ta dva gospoda, oba slovenska rodoljuba, hodita po krivih potih, nista za me nobene avtoritete. Ko je baron Rauch vzel Jagiču službo, je Miklošič le temu povsod pot pripravljaj, da je postal njegov naslednik. Jagić je tudi častni člen „Slovenske Matice“. V takih razmerah bi jaz na Jagičevem mestu ne vsprjel v svoj list tako uničujoče kritike kakoršna je Oblakova bila. Sed de gustibus non est disputandum.

Murko pa ima to le načelo: „Stiskaj svojega brata in klanjaj se inoplemenikom, da prideš naprej“. Od takega tudi ne pričakujem nobene nepristranske ocene. Mnogo simpatij za vselej je med Slovenci zgubil Murko po onem glasovitem sestavku: „V provinciji na Ruskem.“ Samo izraz koristolovstva je njegova najnovejša knjiga: „Einflüsse der deutschen Romantik“. Če hočejo Nemci vedeti ali razlagati svetu, koliko so uplivali na Čeha, južno Slovence, naj to preiskujejo sami.

Upliv Nemcev na Ruske se je vršil po drugi poti nego na Čeha, Slovence itd. Peter se je sam napotil v inostranstvo in izkušal tam si duševni obzor razširiti; Katarina je občevala z Voltaire-om, Diderotom, Alambertom, z nemškimi učenjaki, ki so ji napravili načrt za akademijo. Ruski pisatelj Karamsin je sam potoval na Nemško in iskal zveze s tamošnjimi književniki. Njegov „Dnevnik“ je imel velik upliv na Ruske. Tu se lahko govori o neposrednem, naravnem in nepresiljenem uplivu. Vsega tega med avstrijskimi Slovani na jedni, in Nemci na drugi strani ni. Na nas je uplivala nemška odgoja v srednjih in na visokih šolah. Romantika je tam odmevala po nemških čih-

tankah; pesniški nadarjeni Čeh ali Slovenec je zakrožil pesemco po nemški v Slovincih izlasti v 1830—1848. letih.

Kakšne so razmere med duševnim gibanjem največjega slovanskega naroda in zahodne Evrope, to nam lepo opisuje Reinhold v svoji zgodovini ruske slovesnosti, kjer piše:

„Mit wahrer Genugthung ist der Verfasser als Sohn Russlands während der letzten Jahrzehnte dem wachsenden Interesse des Auslandes für die russische Geisteskultur gefolgt. Dieses Interesse hat jetzt fabelhafte Dimensionen angenommen. Julian Schmidt, Georges Braida, De-Vögié, De-Gubernatis und unzählige andere Koryphäen europäischer Kritik haben ihrer Bewunderung, ihrem Entzücken, ihrem Erstaunen begeisterten Ausdruck geliehen.“

Am wundersamsten klingt aber das neueste Geständniss des ernsthaftesten, des besonnensten unter den französischen Kritikern De-Vögié: Der Anfang des 19. Jahrhunderts weckte in uns neue Bedürfnisse. Aber alle Fonds erwiesen sich als erschöpft. Wir machten Anleihen bei England und Deutschland und die Litteratur belebte sich auf Neue. Jetzt ist für Frankreich wieder eine Zeit des Hungers und der Anämie angebrochen. Die Russen kamen zeitig zu Hülfe.... Das Alles ist speciell in Anlass der neuesten Triumphe des russischen realistischen Romans (der beiläufig schon dreissig Jahre alt ist) ausgesprochen worden. Dieser Roman kann allerdings eine Zierde der Weltliteratur genannt werden.“

(Zvršetak prih.)

Najnovejše vesti.

Carigrad 10. Knez Ferdinand je s soprogo posetil Sultana. O posetu je Ferdinand poljubil Sultanu roko.

Petrograd 10. Car je vsprejel včeraj poslanika Bülowa v daljšo avdijenco.

Madrid 10. Danes najbrže sklene vlada, pred katero sodišče je postaviti morilca Canovasovega. Ministerski svet se zbere v posvetovanje ob 5. uri. Vlada pričakuje, da se ne bode kalil mir v deželi.

Madrid 10. Napadalec Mihael Golli se je mudil 10. julija v Madridu. Dal si je napraviti vizitnic, na katerih je bilo zapisano: „Rinaldi, računski predstojnik in dopisnik lista „Popolo“. Naposled izjavlja, da je hotel maščevati anarhiste v Barceloni.

Madrid 10. V vsej Španski vlada mir. Vesti, da pride sedaj na krmilo liberalna stranka, so izmišljene. Sagasta je rekel, da politično življenje jedne države ne more biti odvisno od jednega morilca. Kraljica je odredila, da se pokopje Canovas z vsemi častmi, ki pristojajo maršalu. Po vseh cerkvah Španije se molijo maše zadušnice za umorjenega.

Dunajska borza 10. avgusta 1897.		
	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	102.20	102.15
„ „ v srebru	102.30	102.25
Avstrijska „renta“ v zlatu	123.60	123.25
„ „ v kronah	101.55	101.50
Kreditne akcije	368.25	369.50
London 10 Let.	119.55	119.45
Napoleoni	9.52	9.51 1/2
20 mark	11.74	11.73
100 itali. lir	45.25	45.25

Trgovinske brzojavke in vsti.
Bucimpesta. Pšenica za jesen 11.23 11.30 Pšenica za spomlad 1898 11.15 do 11.16 Oves za jesen 6.17 6.18. —
Bla za jesen 8.76 8.78. Koruza za september 1897. 5.02 5.04
Pšenica nova od 78 kil. f. 12.15—12.20 od 79 kilo.
12.25 12.30 od 80 kil. f. 12.30—12.35, od 81. kil. f. 12.35
12.40 od 82 kil. for. — — — — — Jedmen 6.80 10. —
Pšeno 6.20 6.40
Pšenica: Dobro ponudbe, omenjeno povpraševanje, trg stalen. Prodaja 12000 mt. st. 10 nvl. dražje Rž 10

Koruza 5 nvl. Oves novi 10 nvl. dražje. Jedmen jako stalen. Vreme: lepo.

Traga. Nerafinirani sladkor for 11.30 do — — — — — Novi po f. 11.55. Za notranji trgovini: Centrifugal f. 35 35 1/2 Concasse f. 36 1/2. Četvorni f. 37 1/2, v glavah f. 36 1/2—37 — — — — — Havre. Havre Santos good average za avgust 45.25 za december 46. — — — — — bolje.

Hamburg. Santos good average za september 37.50, za december 38.50 za marc — — — — — za maj 39.25.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Štefanije
Steklenica velja 20 kr.

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju)
Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:
6.30 predp. v Hrpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.30 „ v Hrpelje, Rovinj, Pulj.
4.40 popol. v Hrpelje, Divačo, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v brzovlak v Pulj, Divačo, Beljak na Dunaj
Lokalni vlak ob praznikih
2.15 popol. v Divačo.

DOHOD:
8.05 predp. iz Ljubljane, Divačo.
9.45 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Hrpelje, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja,
Lokalni vlak ob praznikih:
8.35 popol. iz Divačo.

(Južna železnica (Postaja južno železnice.)
Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:
7.45 predp. brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25 „ brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9. — „ omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55 „ poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom
12.50 popol. omnibus v Kormin.
4.40 „ omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.25 „ poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05 „ brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05 „ brzovlak v Kormin.
8.45 „ mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10. — „ mešani vlak do Mürzschlaga.
Lokalna vlaka ob praznikih.
2. — „ v Gorico, Kormin, Cervinjan.
4.25 „ v Nabrežino.

Tedenski vlak:
7.50 popol. (sreda) ekspres v Ostendo.

DOHOD:
6.55 predp. mešani vlak iz Mürzschlaga, Beljaka, itd.
7.30 „ mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35 „ brzovlak iz Kormina,
9.25 „ brzovlak z Dunaja.
10.25 „ poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37 „ brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20 „ omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40 popol. poštni vlak z Dunaja.
7.45 „ omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30 „ brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine; —
8.58 „ brzovlak z Dunaja zveza z Reko.
Lokalna vlaka ob praznikih.
10.50 popol. z Nabrežine.
11.25 „ iz Kormina, Gorico, Cervinjan.
Tedenski vlak.
9. — predp. (sreda) ekspres iz Ostende.

Saunig & Dekleva

V GORICI, v Nunski ulici št. 14-16.

Velika zaloga

šivalnih strojev in dvokoles

raznih sistemov kakor tudi iz bambusa.

Lastna mehanična delavnica za popraviljanje in nikliranje.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tlasečerni cvet“ (Millefort).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omet za zdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

Tiskarna Gutenberg

filjalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRATNE IN CONTO-KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Razbirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržim primeren cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokotvorov v vsakem obsežu, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitkov z napisom, naslovnih listov, jedilnih list, pavilil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časozapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem razbirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledio iz cinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — ARNOLDO COEN — Acquedotto 35 Trst